לשם עצים והא איכא שיריים דבעי מילינהו[א] ואיכא הך פורתא דלא קמיץ עילויה דפריק ליה דפריק ליה היכא אי גוואי קא [א]מעייל חולין לעזרה אי אבראי איפסיל ליה ביוצא לעולם גוואי וחולין ממילא הויין והא [ב]אמר רבי שמעון אין מתנדבין שמן תקוני גברא שאני יתיב רב רחומי קמיה דרבינא ויתיב וקאמר משמיה דרב הונא בר תחליפא ונימא אשם זה יהא אשם תלוי ש"מ מאן תנא דפליג עליה [ג]דר' אליעזר [ב] רבי שמעון הוא דאמר [א]אין מתנדבין אשם תלוי אמר ליה תורה תורה אימרי בדיכרי מיחלפי לך: **מתני'** [ד]איברי חטאת שנתערבו באיברי עולה ר' אליעזר אומר יתן למעלה ורואה אני את בשר החטאת מלמעלה כאילו הן עצים וחכמים אומרים [ב]תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה [ג]: **גמ'** מ"ט דרבי אליעזר [ה]אמר קרא [1]ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח לריח ניחוח אי אתה מעלה אבל אתה מעלה לשם עצים ורבנן מיעט רחמנא [1]אותם אותם הוא דאי אתה מעלה[ד] אבל אתה מעלה לשם עצים אבל מידי אחרינא לא ורבי אליעזר אותם הוא דרבאי לך כבש [ג]כמזבח אבל מידי אחריני לא ורבנן תרתי שמע מינה מתניתין דלא כי האי תנא [ו]דתניא אמר רבי יהודה לא נחלקו רבי אליעזר וחכמים על איברי חטאת שנתערבו באיברי עולה שיקרבו ברובע ונרבע שלא יקרבו על מה נחלקו על איברי עולה תמימה שנתערבו באיברי בעלת מום שרבי אליעזר אומר יקרבו ורואה אני למעלה[ה] כאילו הן עצים וחכמים אומרים [ז]לא יקרבו ורבי אליעזר מאי שנא רובע ונרבע דלא חזו בעלת מום נמי לא חזי

לשם עצים. והאי דנקט לישנא דעצים ולא נקט לשם מים משום לישנא דקרא דאותביה מכל תקטירו נקט לה: **לריח ניחוח אי אתה מעלה.** בתריה דההוא קרא דכל שממנו לאישים כתיב קרבן ראשית תקריבו אותם ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח קרבן ראשית אשאור ודבש הכתוב בראש המקרא העליון קאי וקאמר יש לך להביא מהן ביכורים מן הדבש ושתי הלחם מהשאור ואל המזבח לא יעלו אכוליה קרא קאי ואדרשה דכל תקטירו [ו]: **שיריים.** הך פורתא מה שהוסיף אחר קמילה ודלמא נדבה הוה ולא שרי להו מתנות המצורע אלא קמילה קא שרי להו: **דפריק ליה.** ואומר אם אינו מצורע הלוג [ז] נדבה הרי מה שהוספתי שלא לצורך מחולל על מעות הללו [ז] דכלי שרת אין מקדשים אלא מדעת וזה לא נתנו לתוך הלוג ע"מ שיקדשנו הלוג אם אינו מצורע לפיכך יש לו פדיון: **קא מעייל חולין.** כשהוא פודהו ומוציאו לחולין נמצא אותו שמן של חולין בעזרה: **איפסיל ליה.** כל הלוג ביוצא דהא קדש קדשים הוא כמנחה. ואי קשיא למה לי כולי האי דקמיץ ברישא והדר מוסיף עליה ואיכא לאקשויי כל הני ליעבד ברישא כל צרכי מצורע והדר נימלייהו [ח] וניקמוץ וניקטר ולא [ט] בעי למיפרקיה איכא לתרוצי מאחר שהקדישו למזבח אין יכול לשנותו לצרכי מצורע שמא אינו מצורע והלוג של מזבח נמצא מאבד קדשי מזבח בידים הלכך קמיץ ברישא לצורך גבוה ואי נמי מצורע הוא לא מפסיד מידי דהדר ממלי ליה כדאמרן: **והאמר רבי שמעון אין מתנדבין שמן.** לקמן בפ' כל התדיר (דף צא.) והיכי אמרת לר"ש לוג זה יהא נדבה: **ונימא אם אינו מצורע אשם זה יהא אשם תלוי.** לכפר על ספק עבירה שבידו כר"א דאמר בכריתות (דף כה.) מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום שאין לך אדם שאינו עומד בספק חטא והכי שפיר טפי שזמן אחד לאכילת כל האשמות ולא מביא קדשים לבית הפסול: **תורה תורה.** כלומר היכן היא תורה של אדם גדול כמותך: **אימרי בדיכרי קא מחלפין לך.** כבש בן שנתו מיחלף לך באיל בן שתי שנים אשם מצורע כבש בן שנתו הוא והיאך יכול הוא להתנות עליו באשם תלוי שאינו בא אלא איל בן שתי שנים: **מתני' יתן למעלה.** על המזבח: **ורואה אני את בשר חטאת.** שהוא בבל תקטירו כאילו הן עצים דכיון דלאו להקטרה מכוין שרי: **ויצאו לבית השריפה.** דלית להו ראיין וקעבר בכל שממנו לאישים הוא בבל תקטירו שכבר אימוריו קרבו ונעשה הבשר שיריים: **גמ' ואל המזבח לא יעלו.** בתר לא תקטירו ממנו דדרשינן מיניה כל שממנו לאישים כתיב: **אותם.** ברישא דקרא כתיב קרבן ראשית תקריבו אותם ואשאור ודבש קאי כדפרישית לעיל [ח] מה יש לך להביא מהן שתי הלחם מן השאור שהיא ראשית לכל המנחות וביכורים מן הדבש ואל המזבח לא יעלו וגו' אבל אתה מעלה לשם עצים: **אבל מידי אחרינא לא.** אבל שממנו לאישים דנפיק מסיפיה דקרא קמא לא קאי: **ורבי אליעזר.** להכי כתיב אותם למעוטי [י] אשאור ודבש למעוטי שיריים מאזהרת אל המזבח לא יעלו דמרבינן מיניה כבש כמזבח כדתניא בתורת כהנים [ט] אין לי אלא מזבח כבש מניין תלמוד לומר אל המזבח: **ורבנן תרתי שמעינן מינה.** דמיעוטא דאותם אכל מאי דכתיב בהדא [יא] קרא קאי [וכי] היכי דממעט שיריים מאיסורא דריבויא דכבש כמזבח ממעט להו נמי מהיתירא דהעלאה לשם עצים דנפקא מהאי קרא: **מתני'.** דקתני [דבבשר] חטאת פליגי רבנן וקתני נמי [ע"ב] איברים [יב] בבעלי מומין לר'

דלוג הוי כלי שרת כדאמרי' בפ"ק דמנחות (דף ז.) ובפ' שתי מדות (שם דף צ.) וי"ל דכלי שרת אין מקדשין אלא מלאין דלא [יג] מצטרף להתקדש האי פורתא עם האחר שכבר נתקדש אי נמי האי פורתא מנח ליה בלוג לשם קדושת דמים והשתא משמע הכא דאע"ג דלא קדיש למזבח לא הוי כחולין בעזרה מאחר דקדוש קדושת דמים כדמסיק [יד]: **וחולין ממילא הואי.** וכי האי גוונא משני בפ' התכלת (שם דף מח.) גבי שחט שני כבשים על ארבע חלות דשתים מהן נאכלות ע"י פדיון וכי האי גוונא משני בפ' המוכר את הספינה (ב"ב דף פא:) גבי ביכורים דמקדיש להו ותימה דבפרק התודה (מנחות דף פ:) גבי תודה שנתערבה בתמורתה ומתה אחת מהן חבירתה אין לה תקנה ופריך ולייתי לחם ולימא אי הך קמייתא [טו] תודה היא הא לחמה ואי לא ליפוק לחולין ומשני וכי מכניסין חולין בעזרה והשתא אמאי לא מקדש להו והדר פריק להו וכן בפ' הזרוע (חולין דף קל.) דקאמר טעמא דכתב רחמנא זה הא לאו הכי הוה אמינא חולין חייבין בחזה ושוק הא בעי תנופה היכא לינופינהו אי אבראי לפני ה' כתיב אי אגואי קמעייל חולין בעזרה אמאי ליקדשינהו והדר ליפרקינהו ומיהו התם ניחא [טז] דמקרא קא דריש וזה לא חייבה תורה אבל עוד קשה בפרק בתרא דמנחות (דף קד:) גבי פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא מנחה של ששים עשרון דברי חכמים רבי אומר כו' וקאמר [י] דפליגי במותר להכניס חולין לעזרה דרבי סבר דאסור להכניס חולין לעזרה ואסור לערב חובה בנדבה והשתא ליקדשינהו קדושת דמים והדר לפרקינהו וי"ל דגבי תודה לא בעי למימר דמקדישה ופריק גזירה שמא יאמרו יש פדיון ללחמי תודה וכן בההיא דפ' בתרא [יז] (גז"ש) שיש שם שיעור מנחה אתי למימר שיש לה פדיון אבל הכא דליכא שיעורא ידעי דהא דיש לה פדיון משום דאין לה שיעור לכך אין קדוש קדושת הגוף וכן בביכורים ידעי דמשום ספיקא הוא דאין ביכורים נפדין כתרומות ומעשרות דהשתא נמי לאחר פדיון אין נאכלין אלא לכהנים וליכא למיטעי מידי וכן בההיא דהתכלת (שם דף מח.) גבי שחט שני כבשים על ארבע חלות ידעי דלא קדשי אלא שתים ובלחמי תודה דלא קדשי אלא ארבעים ואין להקשות הנך [יח] שיריים דהכא ליפרקינהו לשם עצים חדא דרחמנא אמר דליכלינהו למצוה ועוד דלא שרינן לשם עצים אלא בדבר שנתערב במידי דבר הקרבה כגון איברי עולה באיברי חטאת [י]: **תקוני גברא שאני.** תימה אי דאורייתא קאמר ר"ש אין מתנדבין שמן היכי שרי משום תקוני גברא ועוד כיון דאין מתנדבין חולין גמורין הוו:

מאן תנא דפליג עליה דר' אליעזר ר' שמעון הוא. והוא דקדושין (דף נה.) דבהמה שנמצאת בין ירושלים למגדל עדר דמשמע התם דאי אישתכח בן שתי שנים דאיכא לספוקי באשם לית ליה תקנתא צריך לומר דפליגא אדר' אליעזר דאי מתנדבין לייתי בהמה [יט] וליתני באשם תלוי: **ורבי אליעזר אותם הוא דרבאי לך כבש כמזבח אבל מידי אחריני לא.** וא"ת מה סברא היא זו לר' אליעזר דאותם [כ] לא קאי אכולהו ולריח ניחוח דבתריה קאי אכולהו אפי' אשיריים ויש לומר משום דלא מסתבר ליה טעמא לר' אליעזר להחמיר בשיריים טפי משאור ודבש ודרשא דכבש כמזבח חומרא היא ולא קאי אלא אשאור ודבש דחמיר:

ורבנן תרתי שמעת מינה. הך סוגיא כרבי אלעזר דאמר בפרק כל המנחות באות מצה (מנחות דף נז:) המעלה מכולן ע"ג הכבש פטור ור' יוחנן מחייב התם והא דקאמר התם ור' יוחנן האי אותם מאי עביד ליה הוה ליה למימר דאיצטריך לכדדרשינן [כא] הכא רבנן אבל ניחא ליה לשנויי אפי' כר' אליעזר ועוד בכמה מקומות סוגיא דשמעתא כוותיה לעיל דמשני דמסיק לשם עצים ובפרק (שני) [כב] דמנחות (דף כ.):

מ א מיי' פי"ד מהל' מעשה הקרבנות הלכה ח:
מא ב מיי' (פ"ז) [פ"ו] מהל' פסה"מ הלכה כ:
מב ג מיי' שם פ"ג הלכה יח ופ"ה מהל' איסורי מזבח הלכה ד:
מג ד מיי' פ"ו מהל' פסולי המוקדשין הלכה כח:

תורה אור השלם

1. כָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָה לֹא תֵעָשֶׂה חָמֵץ כִּי כָל שְׂאֹר וְכָל דְּבַשׁ לֹא תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַיהוָה: קָרְבַּן רֵאשִׁית תַּקְרִיבוּ אֹתָם לַיהוָה וְאֶל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יַעֲלוּ לְרֵיחַ נִיחֹחַ: ויקרא ב, יא-יב

מוסף רש"י

קא מעייל חולין לעזרה. מידי דלא אתעביד ביה צורך גבוה (חולין קל:) **וחולין ממילא הויין.** דתוך העזרה הן נעשין חולין והוא לא הכניסן משנעשו חולין: **איברי חטאת.** הנאכלין לכהנים (מנחות מח.). שהן שיריים מאחר שהוקטרו אימורים (יומא מז:) **שנתערבו באיברי עולה.** העולים למזבח (מנחות שם). שהן כליל (יומא שם) **יתן למעלה.** יתנו למעלה כולם על המערכה (מנחות שם) **ורואה אני את בשר החטאת.** שהן שיריים ובבל תקטירו: **כאילו הן עצים.** דכיון דלא מכוין לאקטורי לאו הקטרה היא ומותר לעשות כן מפני תקנת עולה (יבמות ק.). שאסור להקטיר איברי חטאת משום לאו דכל שממנו לאישים (סוטה כג.) **תעובר צורתן כו'.** ימתינו לו עד שתעובר ממנו צורת בשר, דכיון דאין פסולו חמור לא שרפינן קדשים בזיון, ועיבור צורה היינו פסול לינה כו' (פסחים עג:). יניחנה עד למחר ותיפסל בלינה ותעובר מראה ליחלוחית בשר הימנה משום בזיון קדשים, דכל זמן שלא נפסלו בלינה אין נשרפים (מנחות ה.) **ואל המזבח לא יעלו.** קרבן ראשית תקריבו אותם לה', שאור ודבש, בכורים אתה מביא מן התמרים ומנחת שתי הלחם שהיא ראשית מן השאור, ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח, קאי נמי אממנו אשה לה', דאוקמיה בבל תקטירו, ואשמעינן דלא אסר הקטרתו אלא כשמתכוין לריח ניחוח (סוטה כג.):

שיטה מקובצת

דבעי מיכליה ואיכא הך פורתא דלא קמיץ. וא"ת ולוקמא דעשה הזאה שבע תחלה ואח"כ מילא וקמץ, [ואזלי] כל הני פירכות דלעיל. וי"ל כיון דשמא נדבה הוא א"כ אין לזלזל בו לכתחלה בלוג ליתן כלום קודם קמילת הקומץ מאחר דסופו לעשות ממנו עבודת מזבח וגנאי הוא אם לא עשה עבודת המזבח ראשונה: **אי גוואי קא מעייל חולין בעזרה.** וא"ת עד דקשה ליה מפדיון בפנים תקשי ליה דמתחלת הכנסת ההוא פורתא לעזרה כדי למלאות הלוג אחר קמילה היאך מכניס בעוד שהוא חולין בעזרה. וי"ל דמעיקרא מקדיש קדושת דמים ולא הוי חולין בעזרה, דהכי משני בפ' המוכר [את] הספינה (ב"ב דף פא:). וא"ת אמאי לא מתנה מעיקרא אם אין מצורע דלהוי כל השמן של הלוג (מקדיש) [קדיש] קדושת דמים ודבר הקרב ממנו דהיינו מתנות שבע יזה לשם מים (דהיינו) [דהוא] מותר ודבר הנאכל פריק ואכיל, ומאי דוחקיה להתנות בנדבה כל הלוג ויצטרך לדחוק ולומר דאע"ג דלר"ש אין מתנדבין שמן תקוני גברא שאני וגם נצריכין להני שינויי דלעיל. ותירץ הר"ר יצחק מנוח דא"כ (אמאי) [אמרי] יש פדיון לקרבן, שיאמרו מוציאין קדושת הגוף לחולין ע"י פדיון. וא"ת לעיל דקאמר דפריק להו ליחוש שמא יאמרו יש פדיון לקדוש קדושת הגוף. וי"ל דודאי משום האי פורתא דממלא ליה לא אתי למימר דמוציאין קדושת הגוף לחולין ע"י פדיון כיון דאין שיעור קרבן. וכן צריך לפרש בפ' בתרא דמנחות (דף קד:): **לריח ניחוח אי אתה מעלה.** פ"ה סמוך לקרא הוא דכי כל שאור, שאור וכל דבש לא תקטירו קרבן ראשית תקריבו ממנו אשה לה' ואל המזבח לא יעלו וגו', ומוסב על מקרא ראשון, והכי משמע אותו שאמרתי לך לא תקטירו ממנו פעם שניה לא אמרתי אלא דלא יעלו לריח ניחוח אבל לשם עצים מותר, ודוקא גבי איברי חטאת שנתערבו אבל גבי ראשים בעי ר"א שיקרב אחד מהן ולא אמרינן דמעלה להו לשם עצים כדקאמר תלמודא, וטעמא משום דלא איירי קרא דריח ניחוח בבעלי מומין: **תרתי שמע' מינה.** דמאותם נתמעטו שירי [אישים] (משירים) דלא שייך בהו דין דשאור ודבש בין לענין איסור העלאה דכבש ובין לענין דאין עולין אף לשם עצים דאין סברא למעט לתלאין. וא"ת שפיר קאמרי רבנן, מאי טעמא דר"א. וי"ל (דלר"א) [דר"א] סבר דיותר סברא למעט לתלאין ממה שנאמר (דאותם) [דמאותם] נמעיט דשאור ודבש אין עולין לכבש כמו שאין עולין לגבי מזבח אבל שירי אישים עולין לכבש, והשתא לענין כבש מיקל הכתוב בשירי אישים יותר מבשאור ודבש וגבי מזבח הוי איפכא שנחמיר טפי בשירי אישים ונאמר דאין עולין אפילו לשם עצים ושאור ודבש עולין לשם עצים, לכך סברא טפי לכל הפחות להשוותם לענין דעולין לשם עצים ומיעט אותם לענין כבש, ואין לדרוש איפכא לאיסור העלאה [לשם] עצים דע"כ הוצרכו לאוקמי אותם לענין כבש דסמיך ליה: **מתניתין דלא כי האי תנא.** ופליג עליה דמתני' בתרתי כדמפרש ואזיל חדא דאמר בברייתא דלא נחלקו באיברי חטאת [וכו'], ובמתני' קאמר דפליגי. וחדא באיברי [בעלי] מום לר"א יקרבו בכל ענין ואפי' לא קירב ראשו של אחד מהן, ובמתני' קאמר ר"א אם קירב ראשו של אחד מהן דוקא אז אמרינן יקרב השאר, והכא קאמר יקרבו בכל ענין, וטעמיה כדמסיק ואזיל: **המפרש ד"ה שיריים. הך פורתא.** נ"ב היינו אותו המעט שהוסיף אחר הקמילה ואיהו לשם מנחה אקדשיה דאל"כ קמעייל חולין בעזרה וכיון דאקדשיה לשם מנחה לא מצי למיכליה בלא קמילה. כך נמצא בס' ישן (ב"ש): **תוד"ה** (מעמ' הקודם) **ואי.** תימה והא קדוש קדושת הגוף כו' כדאמרי' בפ"ק דמנחות. ותירץ בקונטרס דאין כלי שרת מקדש אלא מדעתו ואין דעתו שיקדש קדושת הגוף. ועי"ל דאין חל על פורתא קדושת הגוף לפי שאין באותו פורתא שיעור קרבן ואין כלי שרת מקדש אלא דבר הראוי לקדש כגון לוג שלם, ואע"ג דכי מילאוהו יש בו כשיעור מ"מ אינו מצטרף עם השאר לקדושת הגוף כיון דבאותו שאר לא היה בו כדי שיעור לענין נדבה בלא האי פורתא (מהר"פ):

מסורת הש"ס

א) [מנחות דף מח. וש"נ], ב) [לקמן לא. מנחות קד:], ג) [כריתות יח.], ד) מנחות מח:, ה) לעיל עו: [ע"ש לע"ק], ו) ועי' בתוספ' פ"ח ה"ה וכעי"ז לקמן פא. תוספ' פ"ח ה"ז, ז) מנחות עח: וש"נ, ח) ד"ה לריח ניחוח, ט) ת"כ ויקרא פרש' ט ה"ט, צו פ"א ה"א, י) [שם קו.], כ) וע"ע תו' פסחים סו: ד"ה מביאה, ב"ב פא: ד"ה ודילמא, מנחות כא: ד"ה חולין פ: ד"ה וכי, חולין קל: ד"ה אי, תמורה כג. ד"ה אוכלין.

שינויי נוסחאות

א] צ"ל מיכלינהו (*ש"מ): ב] דר' אליעזר ואמר אין מתנדבין אשם תלוי ר' שמעון היא, אמר ליה תורה כו' כצ"ל (*ש"מ): ג] בש"מ גריס כאן המשנה שבע"ב. וכ"מ מרש"י בסה"ע: ד] בכתה"י נוסף לריח ניחוח: ה] צ"ל את בשר בעלת מום למעלה. וכן העתיקו תוס' בחולין נו. ד"ה מ"ט (*הגרי"ב). בש"מ את איברי בעלת מום: ו] תקטירו דשיריים כצ"ל והס"ד ומה"ד הך פורתא (ד"ו): ז] צ"ל והלוג (ש"מ): ח] צ"ל נמלייה (ש"מ): ט] ולא בעי למפרקיה. אולי יש למחוק תיבות אלו (ח"ד). ועי' בשאר מפרשים: י] תיבת למעוטי נמחק (ש"מ). [בצ"ק הגיה לרבות שאור ודבש ולמעוטי שיריים. וע' ק"ד שתמה עליו]: יא] צ"ל בהאי (ש"מ): יב] איברים באברי בעלי מומין כצ"ל (ש"מ): יג] צ"ל ולא (ב"ש): יד] כאן שייך הקטע שבתוס' דלעיל [ר' בעמ' הקודם אות יח] ותימה לי היאך נותן מתן ז' ועל הבהונות מההוא פורתא שקדוש קדושת דמים דשמא אינו מצורע וזורק לאיבוד שמן הקדש. ע"כ. וקאי אתירוץ א"נ (צ"ק): טו] צ"ל דקיימא (צ"ק): טז] נ"א ניחא דלא חייבה תורה להקדיש מש"ה לא איצטריך קרא אבל עוד כו' (ש"מ): יז] בתרא דמנחות (ש"מ): יח] צ"ל דלימא דהנך שיריים דמסיק להו לשם עצים חדא כו' כצ"ל (ש"מ): יט] צ"ל לייתי אשם (צ"ק): כ] צ"ל דריבוי דכבש. ותיבת דאותם נמחק (ש"מ): כא] צ"ל לכדדרשי הכא (שמכ"י): כב] צ"ל בתרא דמנחות (קו:) (הגרי"ב): כג] דיבור זה נמצא בכי"י על הגליון. וליתא בכי"פ:

נוסחאות רש"י כת"י

הך פורתא. מה שהוסיף אחר קמילה: **דפריק ליה.** ואומר אם איני מצורע והלוג נדבה הרי השמן שהוספתי שלא לצורך מחולל על מעות הללו דכלי שרת אין מקדשין אלא מדעת וזה לא נתנו לתוך הלוג על מנת שיקדש הלוג אם אינו מצורע לפיכך יש לו פדיון: **קא מעייל חולין לעזרה.** כשהוא פודהו ומוציאו לחולין נמצא אותו שמן חולין בעזרה: **איפסיל ליה.** כל הלוג ביוצא: **והא"ר שמעון אין מתנדבין שמן.** לקמן בפרק כל התדיר והיכי אוקימנא לר' שמעון דאמר לוג זה יהא נדבה: **ונימא אם אינו מצורע אשם זה יהא אשם תלוי.** לכפר על ספק חטא שבידי שאין לך אדם שאינו עומד בספק חטא והכי שפיר טפי דלא יביא קדשים לבית הפסול דממה נפשך יהא אשם ונאכל ליום ולילה דכי אמרינן שלמי נדבה והוא אוכלו בתורת אשם ממעט באכילת שלמים: **ש"מ.** מדלא אמר הכי קסבר ר' שמעון אין מתנדבין אשם תלוי: **ומאן תנא דפליג עליה דר' אליעזר.** דאמר במסכת כריתות מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום ר' שמעון היא: **אמר ליה תורה תורה.** אתה שאומרים עליך שאתה בקי בתורה: **אימרי בדיכרי מחלפין לך.** נחלף לך כבש בן שנתו באיל בן שתי שנים אשם מצורע אינו בא אלא כבש והיאך יכול להתנות עליו להיות אשם תלוי שאינו בא אלא איל בן שתי שנים: **ויצאו לבית השריפה.** דקעבר משום כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו ובשר חטאת קרבו אימורין לאישים והבשר בבל תקטירו: **ואל המזבח לא יעלו.** בתריה דההוא קרא דילפינן מיניה שיריים בבל תקטירו כתיב קרבן ראשית תקריבו אותם לה' ואל המזבח לא יעלו והכי מידריש כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ולא תקטירו כל שממנו אשה לה' דהיינו שיריים קרבן ראשית תקריבו מן השאור ומן הדבש לה' שתי הלחם מן השאור ובכורים מפרי העץ שהם דבש תאנים ותמרים ואל המזבח לא יעלו וכו' ודרשינן ליה בין אשאור ודבש בין אשיריים לריח ניחוח אי אתה מעלה אבל אתה מעלה לשם עצים: **אותם.** קרבן ראשית תקריבו אותם אשאור ודבש קאי ועלייהו מהדר ואל המזבח לא יעלו אבל מידי אחרינא כגון שיריים דנפקי מסיפיה דקרא לא קאי עלייהו לריח ניחוח דאפילו לשם עצים נמי לא: **ור' אליעזר.** מיעוטא דקאי אשאור ודבש למעוטי שיריים דלא עבר עלייהו אם מעלן על גבי הכבש דאילו שאור ודבש אפילו על גבי הכבש אסור דתניא בתורת כהנים המזבח אין לי אלא מזבח כבש מנין ת"ל ואל המזבח: **ורבנן תרתי שמעת מינה.** כי היכי דקאי מיעוטא אאיסורא דכבש למעוטי שיריים מאותו איסור קאי נמי אריח ניחוח דאישתרו שאור ודבש מיניה להעלותם לשם עצים ומיעטינהו אותם לשיריים מאותו היתר: **מתני'.** דקתני כג] בבשר חטאת פליגי רבנן וקתני נמי אברים באברי בעלי מומין לר' אליעזר לא יקרבו אא"כ קרב אחד [מהן] דלא כי האי תנא: